

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และเสนอแนะ

ในการวิจัยและพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล มีข้อสรุป การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เพื่อพัฒนารูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล

1.1.2 เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล

1.1.3 เพื่อเปรียบเทียบอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ก่อนและหลังการพัฒนา

1.1.4 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแว่อัจฉริยภาพ ก่อนและหลังการพัฒนา

1.1.5 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล

1.1.6 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ก่อนและหลังการพัฒนา

1.2 สมมติฐานของการวิจัย

1.2.1 รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล ที่พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบที่มีความเชื่อมั่นสูง

1.2.2 เมื่อใช้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาอัจฉริยภาพมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น

1.2.3 นักเรียนมีอัจฉริยภาพหลังการพัฒนาตามรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล สูงกว่าก่อนการพัฒนา

1.2.4 ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีแว่อัจฉริยภาพหลังการพัฒนาตามรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล สูงกว่าก่อนการพัฒนา

1.2.5 นักเรียน ครูและผู้ปกครองมีความคิดเห็น ต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ไม่แตกต่างกัน

1.2.6 นักเรียน ครูและผู้ปกครอง มีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2549 จำนวน 3,014 คน ปีการศึกษา 2550 จำนวน 3,012 คน ครู ปีการศึกษา 2549 จำนวน 150 คน และปีการศึกษา 2550 จำนวน 150 คน ผู้ปกครองนักเรียน ปีการศึกษา 2549 จำนวน 3,014 คน ปีการศึกษา 2550 จำนวน 3,012 คน ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 1 คน ประชากรที่เป็นเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียน ได้แก่ คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 15 คน คณะกรรมการบริหารโรงเรียน จำนวน 38 คน คณะกรรมการนักเรียน จำนวน 155 คน คณะกรรมการสมาคมผู้ปกครองและครู จำนวน 31 คน คณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่า จำนวน 29 คน คณะกรรมการเครือข่ายผู้ปกครองนักเรียนจำนวน 13 คน ประชากรที่เป็นเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียน ได้แก่ องค์กรภาครัฐ องค์กรเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสถาบันศาสนา

1.3.2 กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ได้แก่ นักเรียน ครู ผู้ปกครอง ผู้บริหารโรงเรียน เครือข่ายการมีส่วนร่วมซึ่ง ได้แก่ เครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียน และ เครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียน เครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียน ได้แก่ ผู้แทนคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้แทนคณะกรรมการบริหารโรงเรียน ผู้แทนคณะกรรมการนักเรียน ผู้แทนสมาคมผู้ปกครองและครู ผู้แทนสมาคมศิษย์เก่า และผู้แทนคณะกรรมการเครือข่ายผู้ปกครองนักเรียน เครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียน ได้แก่ ผู้แทนองค์กรภาครัฐ ผู้แทนองค์กรเอกชน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้แทนสถาบันศาสนา ในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 การเลือกกลุ่มตัวอย่างดำเนินการดังนี้

1.3.2.1 กลุ่มตัวอย่างนักเรียน

1) กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่ใช้ในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเป็นประธานคณะกรรมการนักเรียน จำนวน 1 คน และกรรมการหรือเลขานุการคณะกรรมการนักเรียน จำนวน 1 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง 2 คน

2) กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่มีแววจนวิสัยทัศน์ดำเนินการคัดกรองนักเรียนในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ใช้กลุ่มประชากรนักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบเพื่อค้นหาแววจนวิสัยทัศน์ ได้นักเรียนที่มีแววจนวิสัยทัศน์ทั้ง 7 ด้าน ในปีการศึกษา 2549 จำนวน 616 คน และปีการศึกษา 2550 จำนวน 630 คน ใช้นักเรียนที่มีแววจนวิสัยทัศน์ทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่างในการพัฒนาแววจนวิสัยทัศน์ และการสอบถามความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาแววจนวิสัยทัศน์ของนักเรียน

3) กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่ใช้ในการสอบถามความพึงพอใจต่อแววจนวิสัยทัศน์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเคร็จซีและมอร์แกน (Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. 1970 อ้างถึงใน นรา สมประสงค์. 2538: 12 - 19) ใช้วิธีการสุ่มตามชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) และวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยกำหนดหน่วยการสุ่มเป็นชั้น ได้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนในปีการศึกษา 2549 นักเรียน จำนวน 346 คน ปีการศึกษา 2550 จำนวน 346 คน

1.3.2.2 กลุ่มตัวอย่างครู

1) กลุ่มตัวอย่างครูที่ใช้ในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดให้ผู้แทนครูในคณะกรรมการบริหารโรงเรียน จำนวน 2 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2) กลุ่มตัวอย่างครูที่ค้นหาแววจนวิสัยทัศน์กลุ่มตัวอย่างครูที่ดำเนินการคัดกรองนักเรียนเพื่อค้นหาแววจนวิสัยทัศน์ ได้แก่ ครูที่ปรึกษาที่โรงเรียนแต่งตั้งให้เป็นครูที่ปรึกษาของนักเรียนทุกห้องเรียนซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในฐานะครูแนะแนว จำนวน 72 คน ใช้ทุกคนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการค้นหาแววจนวิสัยทัศน์ของนักเรียนและการสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้

3) กลุ่มตัวอย่างครูที่ใช้ในการสอบถามความพึงพอใจต่อแววจนวิสัยทัศน์ของนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเคร็จซีและมอร์แกน (Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. 1970 อ้างถึงใน นรา สมประสงค์. 2538: 12 - 19) ใช้วิธีการสุ่มตามชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) และ

วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยกำหนดหน่วยการสุ่มเป็นชั้นได้กลุ่มตัวอย่างครูในปีการศึกษา 2549 จำนวน 108 คน และปีการศึกษา 2550 จำนวน 108 คน

1.3.2.3 กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครอง

1) กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองที่ใช้ในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดให้ผู้แทนผู้ปกครองในเครือข่ายผู้ปกครอง ซึ่งเป็นประธานคณะกรรมการระดับโรงเรียน จำนวน 1 คน และกรรมการหรือเลขานุการจำนวน 1 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 คน

2) กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองของนักเรียนที่มีแววจักษุภาพ ดำเนินการคัดกรองนักเรียนในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ใช้กลุ่มประชากรผู้ปกครองทุกคนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อค้นหาแววจักษุภาพ ได้นักเรียนที่มีแววจักษุภาพทั้ง 7 ด้าน และเลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ใช้ผู้ปกครองนักเรียนที่มีแววจักษุภาพในปีการศึกษา 2549 จำนวน 616 คน และปีการศึกษา 2550 จำนวน 630 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการสอบถามความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอักษุภาพของนักเรียน

3) กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองที่ใช้ในการสอบถามความพึงพอใจต่ออักษุภาพของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้ปกครองของนักเรียน ปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเคร์จซีและมอร์แกน (Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. 1970 อ้างถึงในรา สมประสงค์. 2538: 12 - 19) ใช้วิธีการสุ่มตามชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) และวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยกำหนดหน่วยการสุ่มเป็นชั้นได้กลุ่มตัวอย่างในปีการศึกษา 2549 ผู้ปกครอง จำนวน 346 คน และในปีการศึกษา 2550 จำนวน 346 คน

1.3.2.4 กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารโรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร โรงเรียนเลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้ผู้บริหาร โรงเรียน จำนวน 1 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.3.2.5 กลุ่มตัวอย่างคณะกรรมการ

กลุ่มตัวอย่างคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะกรรมการบริหารโรงเรียนคณะกรรมการสมาคมผู้ปกครองและครู คณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่าและคณะกรรมการเครือข่ายผู้ปกครองนักเรียนที่ใช้ในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเป็นประธานคณะกรรมการ จำนวน 1 คน กรรมการและเลขานุการ จำนวน 1 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน

1.3.2.6 กลุ่มตัวอย่างองค์กร

กลุ่มตัวอย่างองค์กรภาครัฐองค์กรเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสถาบันศาสนาเลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่าง องค์กรภาครัฐ จำนวน 2 คน องค์กรเอกชน จำนวน 2 คน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำนวน 2 คน และสถาบันศาสนาจำนวน 2 คน รวม จำนวน 8 คน

1.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ปีการศึกษา 2549 – 2550 ตั้งแต่วันที่ 16 พฤษภาคม 2549 – 15 พฤษภาคม 2551

1.5 ตัวแปรที่ศึกษา

1.5.1 ตัวแปรต้น คือ รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์ เครื่องข่ายการมีส่วนร่วม

1.5.2 ตัวแปรตาม คือ

1.5.2.1 อัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล จำนวน 7 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษาไทย ด้านภาษาอังกฤษ ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านกีฬาและ ด้านผู้นำ

1.5.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแว่อัจฉริยภาพ

1.5.2.3 ความคิดเห็นของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ต่อรูปแบบการพัฒนา อัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล

1.5.2.4 ความพึงพอใจของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ต่ออัจฉริยภาพของ นักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล

1.6 ขั้นตอนในการวิจัย

ระยะที่ 1 การวางแผนพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 1 วางแผน (R₁) ศึกษาวิเคราะห์สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการ พัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ปีการศึกษา 2548 และจัดสนทนากลุ่มคณะกรรมการพัฒนา อัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ครั้งที่ 1

ขั้นตอนที่ 2 ปฏิบัติ (R₂) จัดทำและพัฒนาเครื่องมือ และค้นหาแว่อัจฉริยภาพ

ขั้นตอนที่ 3 ประเมินผล (R₃) รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลแว่อัจฉริยภาพ

ขั้นตอนที่ 4 จัดสนทนากลุ่มคณะกรรมการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียน อำมาตย์พานิชนุกูล ครั้งที่ 2 กำหนดปัญหาในการวิจัยและพัฒนารูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของ นักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล

ขั้นตอนที่ 5 กำหนดรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน (D₁) ศึกษาหลักการ แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาวิเคราะห์การพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ศึกษาวิเคราะห์กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล กำหนดรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล พิจารณารูปแบบฯ โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

ระยะที่ 2 ใช้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ครั้งที่ 1

ขั้นตอนที่ 6 ทดลองใช้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ครั้งที่ 1 ปีการศึกษา 2549 (R₂) ดำเนินกิจกรรมพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนตามรูปแบบฯ ตามวงจร PAOR และวิเคราะห์ผลการใช้รูปแบบฯ ครั้งที่ 1 ปีการศึกษา 2549

ขั้นตอนที่ 7 ปรับปรุงและพัฒนารูปแบบฯ ครั้งที่ 1 ปีการศึกษา 2549 (D₂) ปรับปรุงกิจกรรมการใช้รูปแบบฯ ครั้งที่ 1 ปีการศึกษา 2549

ระยะที่ 3 การใช้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ครั้งที่ 2

ขั้นตอนที่ 8 ทดลองใช้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ครั้งที่ 2 ปีการศึกษา 2550 (R₃) ดำเนินกิจกรรมตามรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล และวิเคราะห์ผลการใช้รูปแบบฯ ครั้งที่ 2 ปีการศึกษา 2550

ขั้นตอนที่ 9 ปรับปรุง สรุปรายงานและเผยแพร่รูปแบบฯ ปีการศึกษา 2550 (D₃) ปรับปรุง สรุปรายงานและเผยแพร่

1.7 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการพัฒนารูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล มีเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม 2 ประเภท ดังนี้

1.7.1 องค์ประกอบเครื่องมือที่ใช้ในการค้นหาอัจฉริยภาพของนักเรียน

ผู้วิจัยประยุกต์เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมาจากเอกสารแผนที่ผู้พัฒนาอัจฉริยภาพเด็ก (อุษณีย์ โพธิสุข. 2543: 37 – 59) เอกสารโรงเรียนจะพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษได้อย่างไร (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546: 19 – 48) เอกสารยุทธศาสตร์การพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษ พ.ศ. 2549 - 2559 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2548: 7 – 9) เอกสารกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน กิจกรรมแนะแนวชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ธีระวัฒน์ ชัยยุทธชรรย และ

วารสาร หนึ่งศิลปกลด. 2548: 37 – 54) เอกสารความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเด็กฉลาดและเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทาง (มลิวัดย์ ลับไพรี. 2549: 27 – 32) ได้เครื่องมือในการค้นหาแววจนริยภาพของนักเรียน 8 ฉบับด้วยกัน คือ

ฉบับที่ 1 แบบสำรวจตนเองของนักเรียน สำหรับครูที่ปรึกษาซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในฐานะครูแนะแนว ให้นักเรียนสำรวจตนเอง

ฉบับที่ 2 แบบเสนอชื่อโดยครู สำหรับครูที่ปรึกษาและครูผู้สอน เสนอชื่อ นักเรียนที่ครูพบว่ามีความสามารถพิเศษ

ฉบับที่ 3 แบบสังเกตแววจนริยภาพของนักเรียนผู้มีความสามารถพิเศษ สำหรับครูที่ปรึกษา ครูผู้สอน ผู้ปกครอง สังเกตแววจนริยภาพของนักเรียนผู้มีความสามารถพิเศษ

ฉบับที่ 4 แบบสังเกตแววจนริยภาพเฉพาะด้าน จำนวน 7 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษาไทย ด้านภาษาอังกฤษ ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านกีฬา และด้านผู้นำ สำหรับครูที่ปรึกษา ครูผู้สอน และผู้ปกครอง สังเกตแววจนริยภาพเฉพาะด้านของนักเรียน

ฉบับที่ 5 แบบสัมภาษณ์นักเรียน สำหรับเชี่ยวชาญเฉพาะทางใช้สัมภาษณ์นักเรียนบันทึกการสัมภาษณ์ลงในแบบสรุปข้อมูลขั้นต้นที่ครูที่ปรึกษาจัดเตรียมไว้ให้การสัมภาษณ์พร้อมทั้งให้นักเรียนได้ปฏิบัติตามความเหมาะสม เพื่อให้ได้นักเรียนผู้มีความสามารถพิเศษที่โดดเด่นกว่านักเรียนที่มีความสามารถพิเศษคนอื่น ๆ ที่มีวัยเดียวกัน ระดับชั้นเดียวกัน และในสภาพแวดล้อมเดียวกัน ซึ่งเรียกว่ามีแววจนริยภาพเฉพาะด้าน จำนวน 7 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษาไทย ด้านภาษาอังกฤษ ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านกีฬา และด้านผู้นำ

ฉบับที่ 6 แบบทดสอบอัจฉริยภาพของนักเรียน จำนวน 7 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษาไทย ด้านภาษาอังกฤษ ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านกีฬา และด้านผู้นำ ใช้ทดสอบอัจฉริยภาพของนักเรียน ก่อนและหลังการพัฒนาอัจฉริยภาพ

ฉบับที่ 7 แฟ้มนักเรียน บันทึกข้อมูลนักเรียนรายคน ในด้านข้อมูลส่วนตัว ข้อมูลครอบครัว ข้อมูลสุขภาพ ข้อมูลพัฒนาการด้านการเรียนและผลงานที่ภาคภูมิใจ สำหรับครูที่ปรึกษาศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล และบันทึกผลการศึกษาในเครื่องมือฉบับที่ 8 แบบสรุปข้อมูลขั้นต้น

ฉบับที่ 8 แบบสรุปข้อมูลขั้นต้นและวินิจฉัยข้อมูลขั้นสุดท้าย สำหรับครูที่ปรึกษา บันทึกสรุปข้อมูลจากเครื่องมือฉบับที่ 1 – 8 สรุปเป็นข้อมูลขั้นต้นสำหรับผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายศึกษาข้อมูลนักเรียนรายคน และสำหรับผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางศึกษาข้อมูลของนักเรียน

ประกอบการสัมภาษณ์ และวินิจฉัยข้อมูลว่านักเรียนเป็นผู้มีแนวความสามารถพิเศษที่โดดเด่น หรือที่เรียกว่ามีแนวอัจฉริยภาพ หรือเป็นเพียงมีแนวความสามารถพิเศษเท่านั้น

1.7.2 เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 2 ฉบับ ประกอบด้วย

1.7.2.1 แบบสำรวจความคิดเห็นของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลเครื่องมือในการศึกษานี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเอง จำนวน 1 ฉบับ ถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) 4 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มาก น้อยและน้อยที่สุด มีจำนวน 2 ด้าน คือ ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) จำนวน 12 ข้อ และด้านกระบวนการ(Process) จำนวน 35 ข้อ รวม 47 ข้อ

1.7.2.2 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล เครื่องมือในการศึกษานี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเอง จำนวน 1 ฉบับ ถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ คือ มากที่สุด มาก น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 30 ข้อ

1.8 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการให้ครูที่ปรึกษาซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในฐานะครูแนะแนวรับผิดชอบในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามวันและเวลาที่นัดหมายกับนักเรียน ครูที่ปรึกษาของนักเรียน ครูผู้สอนวิชาต่าง ๆ และผู้ปกครองได้แบบสอบถามคืนครบตามจำนวนที่ต้องการ คิดเป็นร้อยละ 100

1.9 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสำรวจ แบบสอบถาม แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ แบบเสนอชื่อโดยครู เพื่อนักเรียน แบบสรุปข้อมูลขั้นต้น ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบสำรวจตนเองของนักเรียน ใช้แจกแจงจำนวนโดยใช้ความถี่และค่าร้อยละ

ฉบับที่ 2 แบบเสนอชื่อ โดยครู ใช้วิธีการตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูล

ฉบับที่ 3 แบบสังเกตแนวอัจฉริยภาพของนักเรียนผู้มีความสามารถพิเศษ ใช้แจกแจงจำนวน โดยใช้ความถี่และค่าร้อยละ

ฉบับที่ 4 แบบสังเกตแนวผู้มีความสามารถพิเศษเฉพาะด้าน ใช้แจกแจงจำนวนโดยใช้ความถี่และค่าร้อยละ

ฉบับที่ 5 แบบสัมภาษณ์นักเรียน ใช้วิธีการตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูล
ฉบับที่ 6 แบบทดสอบอัจฉริยภาพของนักเรียน หาค่าเฉลี่ย \bar{X} และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เปรียบเทียบคะแนนการทดสอบอัจฉริยภาพของนักเรียนก่อนหลังโดยการทดสอบค่า t-test

ฉบับที่ 7 แฟ้มนักเรียน ใช้วิธีการตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูล

ฉบับที่ 8 แบบสรุปข้อมูลขั้นต้น ใช้วิธีการตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูล
การวิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบ
บันทึกข้อมูลของงานทะเบียนวัดผล และงานประกันคุณภาพการศึกษา กลุ่มบริหารงานวิชาการ
โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล แล้วเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลัง
การพัฒนาอัจฉริยภาพ โดยการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเทียบกับเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดไว้

แบบสำรวจความคิดเห็นของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ต่อรูปแบบการพัฒนา
อัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล วิเคราะห์
ข้อมูลสถานภาพผู้ตอบ โดยใช้แจกแจงจำนวน วิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียน ครูและ
ผู้ปกครอง โดยหาค่าเฉลี่ย \bar{X} และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เปรียบเทียบความคิดเห็นของ
นักเรียน ครู และผู้ปกครอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of
Variance) ในกรณีพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทดสอบความแตกต่างรายคู่โดย
ใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's method)

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่ออัจฉริยภาพของ
นักเรียนโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง โดย
หาค่าเฉลี่ย \bar{X} และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) แล้วเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียน ครู
และผู้ปกครองก่อนหลังโดยการทดสอบค่า t-test

1.10 ผลการวิจัย

1.10.1 อัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล หลังการพัฒนาสูงกว่า
ก่อนการพัฒนา

1.10.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแว่อัจฉริยภาพ หลังการพัฒนาสูง
กว่าก่อนการพัฒนา

1.10.3 ความคิดเห็นของนักเรียน ครูและผู้ปกครองต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพ
ของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูลไม่แตกต่างกัน

1.10.4 ความพึงพอใจของนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่ออัจฉริยภาพของนักเรียน
โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล โดยภาพรวมพบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

2. การอภิปรายผล

2.1 อัจฉริยภาพของนักเรียน โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล หลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา การที่อัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลในปีการศึกษา 2550 สูงกว่าในปีการศึกษา 2549 นั้น เนื่องจากผู้วิจัยมีความตระหนักในคุณค่าของนักเรียนทุกคน ที่ควรมีโอกาสในการเรียนรู้ที่เท่าเทียมกันหรือใกล้เคียงกันตามความรู้ ความสามารถ ตามความถนัด และความสนใจอย่างเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล ดังนั้นในการส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งความรู้ ความสามารถ ตามความถนัดและความสนใจอย่างเต็มศักยภาพนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการค้นหาแววจังหวัดของนักเรียนและการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนตามกระบวนการที่เป็นระบบและมีคุณภาพดังนี้

2.1.1 การค้นหาแววจังหวัด

ผู้วิจัย นำวงจรแห่งความสำเร็จ (Deming Circle) PDCA มาใช้ในการค้นหาแววจังหวัดของนักเรียน โดยมีการวางแผนการค้นหาแววจังหวัดของนักเรียน (Plan: P) ปฏิบัติตามแผน (Do: D) ประเมินผลการค้นหาแววจังหวัด (Check: C) และนำผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนา (Act: A) ซึ่งในส่วนของการขั้นตอนการปฏิบัติตามแผนเพื่อค้นหาแววจังหวัดของนักเรียนนั้นผู้วิจัยดำเนินการ 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นค้นหา เป็นขั้นตอนของการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน โดยครูที่ปรึกษาครูผู้สอนวิชาต่าง ๆ และผู้ปกครองว่าเป็นผู้มีความสามารถพิเศษหรือไม่ อีกทั้งให้นักเรียนทุกคนได้สำรวจตนเองเพื่อค้นหาแววจังหวัดพิเศษ หลังจากนั้นครูที่ปรึกษารวบรวมข้อมูลสรุปเป็นข้อมูลขั้นต้นของนักเรียนทุกคน ได้ข้อมูลนักเรียนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนที่มีแววจังหวัดพิเศษ และกลุ่มนักเรียนที่ยังไม่พบแววจังหวัดพิเศษ

ขั้นคัดกรอง เป็นขั้นของครูที่ปรึกษา ครูผู้สอนวิชาต่าง ๆ และผู้ปกครองสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนอีกครั้งหนึ่งว่าเป็นผู้มีความสามารถพิเศษในด้านใดใน 7 ด้าน คือด้านภาษาไทย ด้านภาษาอังกฤษ ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านกีฬา และด้านผู้นำ การที่ผู้วิจัยกำหนดคัดกรองนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษเพียง 7 ด้านนั้น ดำเนินการตามความพร้อมของโรงเรียน หลังจากนั้นครูที่ปรึกษาเป็นผู้สรุปข้อมูล เป็นข้อมูลขั้นต้นของนักเรียน

ขั้นวัดแววจังหวัด หลังจากการดำเนินการคัดกรองนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถพิเศษ จนได้กลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทั้ง 7 ด้านแล้ว ผู้วิจัยได้เชิญผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง มาศึกษาข้อมูลขั้นต้นที่ครูที่ปรึกษาของนักเรียนได้สรุปไว้ แล้วดำเนินการสัมภาษณ์นักเรียนรวมทั้งให้แสดงความสามารถตามความถนัดและความสนใจ เพื่อค้นหานักเรียนที่มีความสามารถ

โดดเด่นกว่านักเรียนคนอื่นในวัยเดียวกัน ระดับชั้นเดียวกัน ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน ซึ่งถือว่าเป็นผู้มีแววจนริยภาพ เพื่อเข้าสู่กระบวนการในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนต่อไป

ผู้วิจัยเริ่มดำเนินการค้นหาแววจนริยภาพของนักเรียนทุกคนตั้งแต่ปลายปีการศึกษา 2548 และเมื่อเปิดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ได้ค้นหาแววจนริยภาพของนักเรียนเพิ่มเติม เนื่องจากเมื่อสิ้นปีการศึกษา 2548 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สำเร็จการศึกษา ประกอบกับมีนักเรียนเข้าใหม่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และมีนักเรียนย้ายเข้า-ออก จึงดำเนินการค้นหาแววจนริยภาพของนักเรียนที่เข้าเรียนใหม่ทุกคน

2.1.2 การพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน

ผลของการค้นหาแววจนริยภาพของนักเรียนดังกล่าว ได้กลุ่มนักเรียน 2 กลุ่ม กลุ่มแรก คือ กลุ่มนักเรียนทั่วไป ซึ่งหมายถึง นักเรียนทุกคน ในกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ กลุ่มนักเรียนที่ยังไม่พบแววจนริยภาพ และกลุ่มนักเรียนที่มีแววจนริยภาพ กลุ่มที่สอง คือ กลุ่มนักเรียนที่มีแววจนริยภาพ หลังจากนั้นจึงพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนตามกระบวนการพัฒนาอัจฉริยภาพที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น 4 กิจกรรม คือ จัดหลักสูตร จัดการเรียนการสอน จัดกิจกรรม ส่งเสริมอัจฉริยภาพ และจัดแหล่งเรียนรู้และส่งเสริมการใช้แหล่งเรียนรู้ ซึ่งในแต่ละกิจกรรมนั้น ผู้วิจัยได้นำวงจรวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) PAOR มาใช้ในการจัดกิจกรรมดังกล่าวทั้ง 4 กิจกรรม แต่ละกิจกรรมมีการปฏิบัติ 4 ขั้นตอน คือ ขั้นวางแผน (P-Plan) ขั้นปฏิบัติ (A-Action) ขั้นสังเกต (O-Observe) และขั้นการสะท้อนผล (R-Reflect) โดยการสนับสนุนของเครือข่ายการมีส่วนร่วมในโรงเรียน และเครือข่ายการมีส่วนร่วมนอกโรงเรียน

ในการจัดกิจกรรมพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนนั้น ผู้วิจัยจัดกิจกรรมพัฒนาทั้งกลุ่มนักเรียนทั่วไป และกลุ่มนักเรียนที่มีแววจนริยภาพ ให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสเรียนรู้ แสดงความสามารถ ตามความถนัดและความสนใจอย่างเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล การจัดกิจกรรมพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนทั้ง 4 กิจกรรม คือ

กลุ่มนักเรียนทั่วไป ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาอัจฉริยภาพของกลุ่มนักเรียนทั่วไป ซึ่งหมายถึงนักเรียนทุกคนได้รับการพัฒนาอัจฉริยภาพ โดยใช้วงจรวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) PAOR ให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งความรู้ ความสามารถ ตามความถนัดและความสนใจของตนเอง จากการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล พ.ศ. 2545 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2548 ทั้งในช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) และช่วงชั้นที่ 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6) เพื่อให้เอื้อต่อการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนทุกคน มีการจัดวิชาเรียนที่หลากหลาย ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายเช่นกันทั้งในและนอกห้องเรียน นักเรียนได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาอัจฉริยภาพ ทั้งกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ซึ่งได้แก่ กิจกรรมชุมนุม กิจกรรมพัฒนาระเบียบวินัย ลูกเสือ

เนตรนารี ยูวกาชาดและบำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมนำเสนอผลงาน ประกวดและแข่งขันในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับโรงเรียนถึงระดับนานาชาติ นอกจากนั้นยังได้จัดแหล่งเรียนรู้และส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้แหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายทั้งในและนอกโรงเรียน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ กระตุ้นและท้าทายให้นักเรียนกลุ่มทั่วไปได้แสดงออกซึ่งความรู้ความสามารถตามความถนัดและความสนใจของแต่ละบุคคล อันเป็นการแสดงให้เห็นความสามารถพิเศษของนักเรียนและเป็นหน้าที่ของผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหลาย ทั้งครูที่ปรึกษาครูผู้สอนวิชาต่าง ๆ และผู้ปกครองที่จะคอยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน หากพบแวความสามารถพิเศษ ก็ดำเนินการตามกระบวนการค้นหาและพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนเพื่อดำเนินการส่งเสริมนักเรียนต่อไป

กลุ่มนักเรียนที่มีแวอัจฉริยภาพ ถึงแม้ว่ากลุ่มนักเรียนที่มีแวอัจฉริยภาพจะได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนรู้ การแสดงออกซึ่งความรู้ความสามารถ ตามความถนัดและความสนใจในกลุ่มนักเรียนทั่วไปแล้ว ซึ่งถือว่านักเรียนทุกคนได้มีโอกาสในการเรียนรู้อย่างเท่าเทียมกัน แต่นักเรียนที่มีแวอัจฉริยภาพจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมให้ได้แสดงออกตามความถนัด และความสนใจอย่างเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการจัดวิชาเรียนในสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมที่หลากหลายสนองความต้องการ ตามความถนัดและความสนใจของนักเรียนที่มีแวอัจฉริยภาพ จัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมที่ยากกว่าปกติทั่วไป

จัดกิจกรรมพัฒนาอัจฉริยภาพ เพิ่มเติมในส่วนของ การจัดกิจกรรมเข้าค่าย การเข้าร่วมกิจกรรม นำเสนอผลงาน การประกวดและแข่งขันในระดับเขตตรวจราชการ ระดับภาค ระดับประเทศ และระดับนานาชาติ สำหรับการจัดแหล่งเรียนรู้และส่งเสริมให้นักเรียนใช้แหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียนและภายนอกโรงเรียนเช่นเดียวกับกลุ่มนักเรียนทั่วไป แต่แตกต่างกันที่ความยากของกิจกรรมที่ครูและนักเรียนร่วมกันจัด โดยการสนับสนุนและส่งเสริมของเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียนและเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียน

ในการค้นหาและพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ผู้วิจัยได้ใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม ทั้งเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียน ซึ่งได้แก่ คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะกรรมการบริหารโรงเรียน คณะกรรมการนักเรียน คณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่า คณะกรรมการสมาคมผู้ปกครองและครู และคณะกรรมการเครือข่ายผู้ปกครอง และเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียน ได้แก่ บุคคลทั่วไป องค์กรภาครัฐ องค์กรเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สถานศึกษาในประเทศและต่างประเทศ สถาบันอุดมศึกษา สถาบันทางศาสนาและองค์กรระหว่างประเทศ เครือข่ายการมีส่วนร่วมทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนดังกล่าว มีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานทุกระดับของวงจรแห่งความสำเร็จ(Deming Circle) PDCA คือ วางแผน (Plan)

ปฏิบัติตามแผน (Do) ประเมินผล (Check) และนำผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนา (Act) ซึ่งทำให้โรงเรียนมีความพร้อมในการพัฒนาอัจฉริยภาพตามกระบวนการที่กำหนดไว้ อีกทั้งเป็นการเพิ่มโอกาสของนักเรียนที่มีแววจังหวัดภาพได้แสดงออกซึ่งความรู้ความสามารถตามความถนัดและความสนใจ อย่างเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล จึงส่งผลต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษาไทย ด้านภาษาอังกฤษ ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านกีฬา และด้านผู้นำ หลังการพัฒนาในปีการศึกษา 2550 สูงกว่าแววจังหวัดภาพของนักเรียนก่อนการพัฒนาในปีการศึกษา 2549 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ: 3-4) ที่ได้กำหนดนโยบายสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ และจัดให้องค์กรต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่จัดการศึกษาให้ถูกต้องตามหลักการมีประสิทธิภาพ และกำหนดยุทธศาสตร์ในการดำเนินงาน 3 ประการด้วยกัน คือ

1. จัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้ผู้มีศักยภาพได้แสดงออกถึงความสามารถพิเศษของตน
2. การสังเกตเพื่อระบุ หรือชี้บ่งความสามารถพิเศษในเด็ก
3. การจัดทำกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษในด้านต่าง ๆ ได้พัฒนาศักยภาพเต็มที่

การดำเนินการดังกล่าวจะเป็นไปอย่างถูกต้องและบังเกิดผลดีได้นั้น พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ผู้บริหาร ครู โรงเรียน และบุคลากรในชุมชนควรมีความรู้ ความเข้าใจและมีทักษะที่จำเป็น นอกจากนี้ยังต้องมีเครื่องมือที่จำเป็นในการดำเนินการ ตลอดจนการได้รับคำแนะนำจากที่ปรึกษา ซึ่งในการสังเกตเพื่อระบุ หรือชี้บ่งความสามารถพิเศษในเด็กและการจัดกิจกรรมส่งเสริมความสามารถพิเศษในด้านต่าง ๆ นี้ สอดคล้องกับ สดศรี วงศ์ถ้อยทอง (อุษณีย์ โพธิ์สุข, 2543: ข) ที่กล่าวว่า เด็กไทยยังไม่ได้รับการส่งเสริมศักยภาพให้สูงขึ้น และให้มีจำนวนมากขึ้นด้วย ถ้าเรามีวิธีการที่จะค้นหาและพัฒนากันอย่างจริงจังแล้ว เยาวชนเหล่านี้ จะเป็นพลังที่สุดของประเทศ และจะเป็นผู้นำประเทศไทยของเราต่อไปในแขนงต่าง ๆ จะเป็นการพัฒนาในหลายด้านซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน และมั่นคงต่อไป เช่นเดียวกับ อุษณีย์ โพธิ์สุข (2543: 23) ที่กล่าวว่า หากเด็กที่มีความสามารถพิเศษยังไม่ได้รับการค้นหาเพื่อพัฒนาแววจังหวัดภาพอยู่เป็นจำนวนมากเช่นนี้ และเด็กเหล่านี้ยังคงอยู่ในระบบการศึกษาที่ยังไม่ให้ความสำคัญในเรื่องนี้ เด็กจะต้องอยู่ในระบบการศึกษาด้วยความทุกข์ และท้ายสุดศักยภาพที่โดดเด่นหรือที่เรียกว่าแววจังหวัดภาพ ก็ถูกทำลายลงเนื่องจากความไม่เข้าใจกระบวนการจัดการ นับแต่การสังเกตบุคลิกภาพ การจัดการศึกษา การให้ความช่วยเหลือ รวมทั้งระบบการส่งเสริมความสามารถพิเศษ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2544) ที่พบว่า การบริหารและการจัดการศึกษาเพื่อจัด

ให้มีระบบการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยที่สำคัญ เช่น การพัฒนาบุคลิกภาพทั้งระยะสั้นและระยะยาว การปรับสภาพแวดล้อมที่ช่วยกระตุ้นศักยภาพของเด็กให้แสดงออกมา ส่งผลให้เด็กมีความสุขมากขึ้น และสามารถสังเกตเห็นความสามารถพิเศษหรือความถนัด ความสนใจของเด็กได้มากขึ้นจากศูนย์การเรียนรู้ต่าง ๆ

ดังที่กล่าวแล้วว่า ผู้วิจัยให้คุณค่าของนักเรียน โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูลทุกคนโดยเท่าเทียมกัน และเปิดโอกาสให้กลุ่มนักเรียนทั่วไป ซึ่งประกอบด้วย นักเรียน 3 กลุ่มย่อย คือ กลุ่มนักเรียนที่ยังไม่ค้นพบแนวความสามารถพิเศษ กลุ่มนักเรียนที่มีแนวความสามารถพิเศษ รวมทั้งกลุ่มนักเรียนที่มีแนวอัจฉริยภาพ มีโอกาสได้รับการพัฒนาอัจฉริยภาพด้วยกิจกรรมจัดหลักสูตร จัดการเรียนการสอน จัดกิจกรรมส่งเสริมอัจฉริยภาพ และจัดแหล่งเรียนรู้และส่งเสริมการใช้แหล่งเรียนรู้ แต่ในส่วนของนักเรียนที่มีแนวอัจฉริภาพนั้น โรงเรียนจัดกิจกรรมการพัฒนาอัจฉริยภาพเพิ่มเติมเพื่อกระตุ้นและท้าทายให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามความถนัดและความสนใจของตนเองอย่างเต็มศักยภาพ ดังนั้น นอกจากอัจฉริยภาพของนักเรียนกลุ่มที่มีแนวอัจฉริยภาพในปีการศึกษา 2550 ซึ่งเป็นปีหลังจากการพัฒนาอัจฉริยภาพ จะสูงกว่าปีการศึกษา 2549 ซึ่งเป็นปีก่อนการพัฒนาอัจฉริยภาพ ผลการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนกลุ่มที่ยังไม่ค้นพบแนวความสามารถพิเศษและกลุ่มนักเรียนที่มีแนวความสามารถพิเศษก็มีอัจฉริยภาพ หลังการพัฒนา คือ ในปีการศึกษา 2550 สูงกว่าก่อนการพัฒนาในปีการศึกษา 2549 ด้วยเช่นกัน

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ชัดว่า หลังจากที่โรงเรียนใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมทั้งเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียน และเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียนมาใช้ในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนอย่างเป็นระบบและมีกระบวนการที่ชัดเจนแล้ว ส่งผลให้อัจฉริยภาพของนักเรียนหลังการพัฒนา คือ ในปีการศึกษา 2550 สูงกว่าก่อนการพัฒนาในปีการศึกษา 2549

2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแนวอัจฉริยภาพ หลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนาในการพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแนวอัจฉริยภาพ ผู้วิจัยกำหนดให้ผู้เกี่ยวข้องพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาที่นักเรียนได้เรียนในปีการศึกษา 2549 และปีการศึกษา 2550 โดยนักเรียนที่มีแนวอัจฉริยภาพด้านภาษาไทยพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาไทย อัจฉริยภาพด้านภาษาอังกฤษพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ อัจฉริยภาพด้านวิทยาศาสตร์ พิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ อัจฉริยภาพด้านคณิตศาสตร์พิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ อัจฉริยภาพด้านดนตรีพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ อัจฉริยภาพด้านกีฬาพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา และอัจฉริยภาพด้านผู้นำพิจารณาผล

การประเมินคุณภาพด้านผู้เรียนตามระบบประกันคุณภาพการศึกษา คุณลักษณะเด็กกระบี่ 9 ประการ ประเด็นการประเมินที่ 4 นักเรียนรู้จักเป็นผู้นำและผู้ตามได้เหมาะสมกับกรณี โดยพิจารณาค่าเฉลี่ยของระดับคุณภาพดีและดีเยี่ยมของนักเรียน เทียบค่าเป็นร้อยละ ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่มีแววจริยภาพหลังการพัฒนาอัจฉริยภาพในปี การศึกษา 2550 สูงกว่าก่อนการพัฒนาในปีการศึกษา 2549 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้เป็นผลมาจากกระบวนการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น 4 กิจกรรมในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ซึ่งได้แก่ จัดหลักสูตร จัดการเรียนการสอน จัดกิจกรรมส่งเสริมอัจฉริยภาพ จัดแหล่งเรียนรู้ และส่งเสริมการใช้แหล่งเรียนรู้แต่ละกิจกรรมผู้วิจัยใช้วงจรวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) PAOR มาใช้ในการจัดกิจกรรม แต่ละกิจกรรมมีการปฏิบัติ 4 ขั้นตอน คือ ขั้นวางแผน (P-Plan) ขั้นปฏิบัติ (A-Action) ขั้นสังเกต (O-Observe) และขั้นการสะท้อนผล (R – Reflect) โดยการสนับสนุนของเครือข่ายการมีส่วนร่วมทั้งภายในโรงเรียนและเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียน ในการจัดหลักสูตร ผู้วิจัยดำเนินการปรับหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล พ.ศ. 2545 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2548 ให้เอื้อต่อการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน จัดรายวิชาสาระการเรียนรู้ พื้นฐานสำหรับกลุ่มนักเรียนทั่วไป และจัดรายวิชาสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมสำหรับกลุ่มนักเรียนที่มีแววจริยภาพ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย ส่งเสริมให้นักเรียนทุกคน ทั้งกลุ่มนักเรียนทั่วไป และกลุ่มนักเรียนที่มีแววจริยภาพได้แสดงออกตามความถนัดและความสนใจอย่างเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคลจัดกิจกรรมส่งเสริมอัจฉริยภาพของนักเรียนที่หลากหลายทั้งในระดับโรงเรียน ระดับจังหวัด ระดับภาค ระดับประเทศและระดับนานาชาติ จัดแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายทั้งภายในโรงเรียนและภายนอกโรงเรียนรวมทั้งส่งเสริมให้นักเรียนได้เข้าถึงและใช้แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ จึงส่งผลให้นักเรียนที่มีแววจริยภาพมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ มลิวัดซ์ ลับไพรี (2549: 36 - 39) ที่กล่าวถึงการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความสามารถ พิเศษนั้น ผู้จัดหรือครูควรจัดหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของเด็ก เนื้อหาหลักสูตร และกิจกรรม ควรมีความเป็นนามธรรม มีความซับซ้อน ละเอียดความไวให้คิดหรือให้ตอบ และหรือมีหลายมิติ ลักษณะเหล่านี้เป็นการจัดการเรียนการสอนให้มีความท้าทายความสามารถและดึงดูดความสนใจของเด็กเช่นเดียวกับ อุษณีย์ โพธิสุข (2543: 113 – 115) ที่กล่าวว่าลักษณะธรรมชาติของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นอัจฉริยภาพที่แฝงอยู่หรือที่แสดงออกมาให้เห็นชัดเจน เด็กเหล่านี้มีความต้องการการศึกษาที่ต่างจากเพื่อน จึงมีการจัดการศึกษาพิเศษเพื่อป้องกันการทำลายศักยภาพของตนเอง กรณีเช่นนี้พบมากในเด็กที่มีความสามารถระดับสูง (Highly Gifted) จนถึงเด็กที่มีแววจริยภาพที่จะเป็นอัจฉริบุคคลได้ (Potentially Genius) เพื่อมิให้ลดความกระตือรือร้นทางการเรียน

เด็กหลายคนอาจกลายเป็นเด็กเรียนอ่อนที่สำคัญคือเป็นการพัฒนาเด็กให้เต็มศักยภาพ ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษจึงควรกำหนดเนื้อหา และทำทายกว่าหลักสูตรสำหรับเด็กทั่วไป เนื้อหาสาระโยงใยกันหลาย ๆ วิชา ให้เด็กมีส่วนร่วมในการเลือกสิ่งที่คุณเองจะเรียน กระบวนการเรียนการสอนสลับซับซ้อนลึกซึ้งกว่าหลักสูตรปกติ ตั้งเกณฑ์ในการพิจารณาผลงาน หรือผลการเรียนรู้ของเด็กให้ชัดเจนเน้นกระบวนการความคิดระดับสูง และให้ความสนใจกับความมุ่งมั่นหมั่นสำเร็จความกระตือรือร้นและการเปลี่ยนแปลงภายในที่มีคุณค่าต่อการเรียนรู้ของเด็กที่จะส่งผลดีต่อสังคม ในขณะเดียวกัน มลิวัดย์ ลับไพรีและคณะ (2545) ที่พบว่า ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษของประเทศไทยในปัจจุบันนั้น สถานศึกษาควรระดมความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในด้านต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะสถาบันอุดมศึกษา สถานศึกษาต้นแบบ องค์กรชุมชนและพ่อแม่ผู้ปกครอง นอกเหนือจากการระดมเพียงทรัพยากรเท่านั้น

นอกจากการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนกลุ่มที่มีแววจังหวัดแล้ว ผู้วิจัยยังดำเนินการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนทุกคน ให้กลุ่มนักเรียนทั่วไป ซึ่งประกอบด้วย นักเรียน 3 กลุ่มย่อย คือ กลุ่มนักเรียนที่ยังไม่ค้นพบแววจังหวัด กลุ่มนักเรียนที่มีแววจังหวัด และกลุ่มนักเรียนที่มีแววจังหวัดด้วย มีโอกาสได้รับการพัฒนาอัจฉริยภาพโดยเท่าเทียมกัน แต่ในส่วนของนักเรียนที่มีแววจังหวัดนั้น โรงเรียนยังคงจัดกิจกรรมการพัฒนาอัจฉริยภาพเพิ่มเติมเพื่อกระตุ้นและท้าทายให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามความถนัดและความสนใจของตนเองอย่างเต็มศักยภาพ ดังนั้น นอกจากผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มที่มีแววจังหวัดในปีการศึกษา 2550 ซึ่งเป็นปีหลังจากการพัฒนาอัจฉริยภาพ จะสูงกว่าปีการศึกษา 2549 ซึ่งเป็นปีก่อนการพัฒนาอัจฉริยภาพแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ยังไม่ค้นพบแววจังหวัด และกลุ่มนักเรียนที่มีแววจังหวัดพิเศษ ในปีก่อนการพัฒนาอัจฉริยภาพคือในปีการศึกษา 2550 สูงกว่าปีการศึกษา 2549 ซึ่งเป็นปีก่อนการพัฒนาอัจฉริยภาพ และเมื่อพิจารณาผลของการสนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรม แสดงผลงาน ประกวดและแข่งขันทั้งในระดับโรงเรียน ระดับจังหวัด ระดับภาค ระดับประเทศ และระดับนานาชาติ ผลปรากฏว่า ในปีการศึกษา 2549 มีจำนวนนักเรียนที่มีแววจังหวัด ได้เข้าร่วมกิจกรรม นำเสนอผลงาน และได้รับรางวัลจากการประกวด แข่งขันในปีการศึกษา 2549 มากกว่าในปีการศึกษา 2548 และในปีการศึกษา 2550 มากกว่าปีการศึกษา 2549 และเมื่อพิจารณาในกลุ่มนักเรียนที่ยังไม่พบแววจังหวัดพิเศษ กลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ พบว่าจำนวนนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรม นำเสนอผลงาน และได้รับรางวัลจากการประกวด แข่งขันในปี 2549 มากกว่าในปีการศึกษา 2548 และในปีการศึกษา 2550 มากกว่าในปีการศึกษา 2549

2.3 ความคิดเห็นของนักเรียน ครูและผู้ปกครองต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน ความคิดเห็นของนักเรียนต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.12$, S.D = .21) ความคิดเห็นของครูต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.12$, S.D = .17) และความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.11$, S.D = .19) ในด้านปัจจัยนำเข้า ความคิดเห็นของนักเรียนต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.24$, S.D = .31) ความคิดเห็นของครูต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.19$, S.D = .11) และความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.08$, S.D = .24) ในด้านกระบวนการ ความคิดเห็นของนักเรียนต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.32$, S.D = .15) ความคิดเห็นของครูต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.19$, S.D = .11) และความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.07$, S.D = .19)

การที่นักเรียน ครูและผู้ปกครองมีความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ไม่แตกต่างกันนั้น เนื่องจากการกำหนดรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลนั้น ผู้วิจัยกำหนดรูปแบบโดยใช้ทฤษฎีระบบ (System Theory) คือปัจจัยนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) ผลผลิต (Output) และข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ซึ่งปัจจัยนำเข้า (Input) นั้น คือ เครือข่ายการมีส่วนร่วม ประกอบด้วย เครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในและเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียน กระบวนการ (Process) ประกอบด้วย กระบวนการค้นหาแว้อัจฉริยภาพของนักเรียน และกระบวนการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ผลผลิต ประกอบด้วยจำนวนนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาอัจฉริยภาพ จำนวน 7 ด้าน อัจฉริยภาพของนักเรียนทั้ง 7 ด้าน ตามสภาพของการพัฒนา รางวัล การยกย่อง ชมเชย เชิดชูเกียรติ จากการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนด้านต่าง ๆ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีอัจฉริยภาพความคิดเห็นของนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน และความพึงพอใจของนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่ออัจฉริยภาพของนักเรียน ก่อนและหลังการพัฒนา ซึ่งในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนกำหนดเป็น 3 ระยะ 9 ขั้นตอน ระยะที่ 1 การวางแผนพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ผู้วิจัยดำเนินการวางแผนโดยใช้วงจรแห่งความสำเร็จ (Deming Circle) PDCA ขั้นตอนที่ 1 วางแผน ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนในปีการศึกษา 2548 หลังจากนั้นดำเนินการจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group) ครั้งที่ 1 ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่ม คือ คณะกรรมการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ซึ่งเป็นตัวแทนของเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียนและเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียน ผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเห็นชอบให้โรงเรียนดำเนินการค้นหาแว่อัจฉริยภาพของนักเรียนตามกระบวนการค้นหาแว่อัจฉริยภาพที่ผู้วิจัยกำหนด ผู้วิจัยดำเนินการในขั้นตอนที่ 2 คือ จัดทำและพัฒนาเครื่องมือดำเนินการค้นหาแว่อัจฉริยภาพ ขั้นตอนที่ 3 คือ รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลแว่อัจฉริยภาพขั้นตอนที่ 4 คือ ปรับปรุงพัฒนา โดยการจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group) ครั้งที่ 2 กำหนดปัญหาในการวิจัยและพัฒนา รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ขั้นตอนที่ 5 กำหนดรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ซึ่งทั้ง 5 ขั้นตอนของการวางแผนพัฒนาอัจฉริยภาพ จะเห็นได้ว่า ผู้วิจัยใช้กระบวนการมีส่วนร่วมของเครือข่ายการมีส่วนร่วมทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน การดำเนินการในระยะที่ 2 ขั้นตอนที่ 6 ผู้วิจัยทดลองใช้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ดังที่กำหนดไว้ ครั้งที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ตามวงจรการวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) PAOR ทั้งนักเรียน ครู ผู้ปกครอง และเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายในและภายนอกโรงเรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาอัจฉริยภาพ ตั้งแต่ขั้นวางแผน (P-Plan) ขั้นปฏิบัติ (A-Action) ขั้นสังเกต (O-Observe) และขั้นการสะท้อนผล (R-Reflect) ใน 4 กิจกรรมการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ได้แก่ การจัดหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมส่งเสริมอัจฉริยภาพของนักเรียน และการจัดแหล่งเรียนรู้และการส่งเสริมการใช้แหล่งเรียนรู้ ดำเนินการวิเคราะห์ผลการใช้รูปแบบ แล้ววิเคราะห์ผลการใช้รูปแบบครั้งที่ 1 ขั้นตอนที่ 7 ปรับปรุงและพัฒนาแบบครั้งที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โดยปรับปรุงกิจกรรมการใช้รูปแบบ หลังจากนั้นดำเนินการในระยะที่ 3 การใช้รูปแบบพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนโดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล ครั้งที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ขั้นตอนที่ 8 ทดลองใช้รูปแบบครั้งที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โดยดำเนินกิจกรรมตามรูปแบบ ครั้งที่ 2 ปีการศึกษา 2550 วิเคราะห์ผลการใช้รูปแบบ ขั้นตอนที่ 9 ปรับปรุง สรุปรายงาน และเผยแพร่

จากการค้นหาและพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ที่กล่าวแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่า ผู้วิจัยได้ร่วมกับนักเรียน ครู ผู้ปกครอง และเครือข่ายการมีส่วนร่วม ซึ่งได้แก่เครือข่ายการมีส่วนร่วมภายใน โรงเรียน และเครือข่ายการมีส่วนร่วมภายนอกโรงเรียน มีส่วนร่วมในการค้นหาแววจักรยภาพและพัฒนาแววจักรยภาพทุกระบวนการ นอกจากผู้วิจัยจะใช้กระบวนการมีส่วนร่วมดังกล่าวในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนแล้ว ผู้วิจัยยังได้ประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนทุกคนได้ทราบจัดประชุมชี้แจงบุคลากรใน โรงเรียนคณะครู ทั้งครูที่ปรึกษาซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นครูแนะแนว และครูผู้สอนวิชาต่าง ๆ รวมทั้งจัดประชุมผู้ปกครองนักเรียนทุกคน ให้มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน รวมทั้งการสนับสนุนส่งเสริม ให้ความร่วมมือกับโรงเรียน ในการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน เมื่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในทุกระดับ ทุกขั้นตอนของการค้นหา และการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียน ครู และผู้ปกครอง ซึ่งนักเรียนนี้คือกลุ่มนักเรียนอัจฉริยภาพ ครู คือ ครูที่ปรึกษาของนักเรียนอัจฉริยภาพ ผู้ปกครอง คือ ผู้ปกครองของนักเรียนอัจฉริยภาพ ดังนั้น ทั้ง 3 กลุ่มบุคคลจึงรับรู้และมีส่วนร่วมในกระบวนการค้นหาและพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน จึงส่งผลให้มีความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ รุ่ง แก้วแดง (2546: 57-66) ที่กล่าวถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายซึ่งได้กระจายอำนาจไปยังสถานศึกษา โดยตรง เพื่อให้สถานศึกษามีอำนาจในการบริหารและการจัดการศึกษามากที่สุด สร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของมีความมุ่งมั่นผูกพันและความรับผิดชอบของบุคลากรใน โรงเรียนและผู้เกี่ยวข้องทุกคน ซึ่งจะเกิดความร่วมมือร่วมใจกันกำหนดวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ แผนงาน โครงการ เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา มีกลยุทธ์ทางการบริหาร ตลอดจนการร่วมดำเนินงาน โดยมีส่วนร่วมในการพัฒนาการศึกษาทั้งบุคลากรทุกคนใน โรงเรียน ผู้ปกครอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพ โดยมีกระบวนการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับเจตนารมณ์ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศ เช่นเดียวกับ Barry Oreck และคณะ (2000) ที่พบว่า การศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถพิเศษด้านดนตรีและศิลปะสำหรับเยาวชนในเขตเมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา มีประโยชน์ต่อโรงเรียน สถาบันทางวัฒนธรรม องค์กรชุมชน และผู้ปกครอง ได้ร่วมกันจัดทำโครงการเพื่อให้ความช่วยเหลือเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษที่มีความใฝ่ฝันไปสู่ฝันที่เป็นจริง ซึ่งสอดคล้องกับ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2549) ที่พบว่า ชุมชนมีส่วนร่วมกับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดูแลความประพฤติของนักเรียน ติดตามและประเมินผลการเรียน ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ สนับสนุนวัสดุอุปกรณ์การเรียน เงิน และแรงงาน สิ่งที่ชุมชนต้องการให้โรงเรียนปรับปรุง คือ เรื่องพฤติกรรมของนักเรียน เช่น มารยาท การพูดจา ความมีระเบียบวินัย การจัดสภาพบรรยากาศใน

โรงเรียน เช่น บริเวณโรงเรียน ห้องเรียน โรงอาหารและห้องน้ำ ให้สะอาดและสวยงาม และการจัดอาคารสถานที่ เช่น ห้องเรียน สนามเด็กเล่น สนามฟุตบอลให้เพียงพอต่อความต้องการของนักเรียน

2.4 ความพึงพอใจของนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล โดยภาพรวมพบว่า ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.37$, S.D = .04) และเมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่าทุกรายการอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุดการที่นักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนอยู่ในระดับมากและมากที่สุดนั้น เนื่องจากในกระบวนการค้นหาและพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ผู้วิจัย พร้อมด้วยนักเรียน ครู ผู้ปกครองและเครือข่ายการมีส่วนร่วมทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ได้ร่วมกันปฏิบัติอย่างมีระบบมีขั้นตอนตามที่ผู้วิจัยกำหนดเป็นกระบวนการในการค้นหาและพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน ปรากฏผลการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา นักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลไม่แตกต่างกัน จึงส่งผลให้มีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนในระดับมาก

จากผลการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล อัจฉริยภาพของนักเรียนหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา จำนวนนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาอัจฉริยภาพหลังพัฒนามีจำนวนมากกว่าก่อนการพัฒนา และเมื่อพิจารณาผลการเข้าร่วมกิจกรรม การนำเสนอผลงาน การประกวดแข่งขัน พบว่า นักเรียนที่มีแว่อัจฉริยภาพได้เข้าร่วมกิจกรรม การนำเสนอผลงาน การประกวดแข่งขัน เพิ่มขึ้นทุกปีทั้งในระดับโรงเรียน ระดับจังหวัด ระดับภาค ระดับประเทศ และระดับนานาชาติ ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีแว่อัจฉริยภาพมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการพัฒนา สูงกว่าก่อนการพัฒนา และเมื่อสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน ครู ผู้ปกครอง ซึ่งมีส่วนร่วมและรับทราบการดำเนินงานในทุกกระบวนการของการค้นหาและพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนแล้ว มีความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม ทั้งนักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน คือ มีความคิดเห็นต่อการใช้รูปแบบดังกล่าวในระดับ เห็นด้วยและเห็นด้วยอย่างยิ่ง และเมื่อสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ครู และผู้ปกครองกลุ่มที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพัฒนาอัจฉริยภาพของกลุ่มนักเรียนที่มีแว่อัจฉริยภาพ พบว่า มีความพึงพอใจต่ออัจฉริยภาพของนักเรียนในระดับมากและมากที่สุด ซึ่งเมื่อพิจารณาผลของการใช้รูปแบบการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูลนี้ จึงมีความเชื่อมั่นสูง และมีความเหมาะสมอย่างยิ่งที่หน่วยงานและสถานศึกษาต่าง ๆ จะได้นำไปทดลองใช้เพื่อพัฒนา

อัจฉริยภาพของเด็กไทยให้ได้รับโอกาสในการแสดงออกซึ่งความรู้ ความสามารถตามความถนัด และความสนใจอย่างเต็มศักยภาพ เมื่อเติบโตใหญ่ได้เป็นอนาคตของประเทศชาติที่มีคุณภาพสืบไป

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 โรงเรียนในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรศึกษาผลการวิจัยนี้ และนำไปขยายผลการพัฒนาอัจฉริยภาพของนักเรียนในระดับโรงเรียนระดับจังหวัด ระดับประเทศ และระดับนานาชาติต่อไป

3.1.2 โรงเรียนในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรศึกษาวิจัยและพัฒนารูปแบบต่าง ๆ โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม

3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

โรงเรียนควรศึกษาวิจัยและพัฒนารูปแบบต่าง ๆ โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วม โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล เช่น การพัฒนาแบบการบริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยใช้กลยุทธ์เครือข่ายการมีส่วนร่วมโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล เป็นต้น